

Тому то єї, що остались живими, богатіли на ціле село і з того були у всіх у великій пошані.

Рідня Судаків під той час складала ся з старого діда Андрія — яких 70 років з роду, його сина Стенана, його жінки Паранки, двох синів Петра і Павла, та дочки Ганни.

Властиво Петра тоді вже не було дома; на Запороже пішов. Другому синові Павлові було п'ятнадцять а дочці Ганні тринадцять літ. Поки діти були молодшими, цілим хазяйством клопотали ся Стенан з жінкою. Дід Андрій пильнував пасіки, наглядав хати і дітей. Вважав своїм обов'язком привчити Павлуса до рибарського ремесла.

Вчив його їздити на кони, кидати списами та арканами, стріляти з рушниць та з лука і орудувати шаблею.

В інших хвилях оповідав йому про запороже, про козаків, їхні звичаї, та про всі походи й пригоди з свого життя.

Діти слухали залюбки оповідання дідуса. а Павлусеві снили ся відтак битви з татарвою, степ піркий і він мрів згодом об тім, коли він підросте та стане славним козаком. Павлусь і Ганна любили ся дуже між собою. Він її учив потай діда всіх отих штук, яких навчив'ся від дідуса, бо дідусь все говорив, що се не жіноче, а козацьке діло.

Від цих оповідань виробила ся у Павлуса завзята та дика козацька натура. В таким молодечім пориві зробив він не одно таке, за що хотіли його батьки покарати. Тоді він втік або до діда в пасіку, або в тернину, звідки не вийшов би був за нічо в світі, хоч нераз був дуже голодний.

Тоді вже Ганна вставляла ся за ним, так плакала поки не випросила вибачення.

Тоді бігла в тернину. Вона одна знала де Павлусь скрив ся, і звіщала йому добру новину.

Вертали разом до дому веселі і щасливі.

Батко звичайно в таким випадку погрозив Павлусеві пальцем а до Ганни промовляв:

— Козир - дівка! Тебе би йно в послі слати....

З сего завязала ся між дітьми така любов, що одно без одного жити не могло, і здаєть ся, не було нічо такого, чогоб Павлусь для Ганни не зробив...

---